

Normalt er det sådan, at når man udliciterer tingene, så forsøger man at gøre det billigst muligt. Og så synes jeg ikke, at De Konservatives model er helt betryggende, måske nærmest som at sætte ræven til at vogte gæs.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Jeg kan godt høre, jeg ikke fik hele beskrivelsen med. Når det drejer sig om de listevirksomheder, som SF's ordfører her er inde på, er vi indstillet på, at de sandsynligvis skal overføres til Miljøstyrelsen.

Vi så, hvad der skete nede ved Proms Kemiske Industri, og det er bekymrende, at de ikke kunne løse den opgave, at der ikke blev fulgt op på de politianmeldelser, der var, og at sagen døde med deraf følgende store samfundsmæssige omkostninger. Det er så komplicerede opgaver, at vi tror, det ville være noget af det, som det ville være fornuftigst at placere centralt, for det er bestemt ikke et lempeligere tilsyn, vi skal have.

Når vi taler om at udlicitere det kommunale værk i visse tilfælde, så vil jeg ikke afvise, at det en enkelt gang eller to kan blive lidt dyrere, men jeg tror, at det generelt vil være billigere. Men vi vil først og fremmest have det udliciteret for at få en klar fordeling mellem, hvem der er myndighed, og hvem der er producent. Det er meget vigtigt, at de ikke fedtes ind i hinanden; det er hovedformålet med det.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg vil gerne takke ordførerne, som stort alle syntes, at det var en god idé, at der kom en lidt mere principielt betonet redegørelse for status i det kommunale styre. Der var vel egentlig kun hr. Kristen Touborg, som trak lidt på stemmeføringen omkring det.

Jeg forstod hr. Kristen Touborg sådan, at man egentlig hellere ville have haft, at den handlede om noget helt andet, f.eks. nogle af de ting, der står i budgetredegørelsen, men dér må jeg sige, at jeg ikke mener, at der er noget særligt behov for, at de enkelte ministerier skal gentage hinanden. Det har slet ikke været meningen med kommunalredegørelsen, som kommer fra os, at den skulle beskæftige sig med de ting.

Meningen har været at se på nogle af de hovedprincipper, som bærer kommunestyret i dag, og som vel også kan videreudvikles langt bedre end dertil, hvor vi allerede er nået. Og når jeg siger langt bedre, så mener jeg det på ingen

måde kritisk i forhold til den måde, vi har indrettet os på, men jeg siger det, fordi vi jo også oplever, at folk kan få mere og mere appetit på at få nærdemokratiet til at fungere.

Jeg vil også godt lige minde om, at Danmark formentlig har verdens mest decentrale kommunestyre. Vi har lagt flest opgaver ud, både til de enkelte folkevalgte råd og også til institutionsbestyrelser, og derfor synes jeg bestemt ikke, at vi behøver at være specielt kritiske eller selvkritiske over for det, men bare nøgternt konstatere, at det godt kan gå endnu længere ad den vej.

Jeg synes egentlig, at fru Dorit Myltoft beskrev det meget godt i sin ordførertale, hvor der blev sagt, at det her drejer sig om balance imellem decentralisering og et centralt styre. Ja, det er bl.a. det, det drejer sig om. Og når jeg godt vil fremhæve specielt den vinkel, er det, fordi man indimellem i den offentlige debat om kommunestyret kan få den opfattelse, at det nærmest er lidt utidigt af en regering, hvis den også har nogle ønsker eller forholder sig til nogle udviklingstendenser på præcise områder.

Et af de mest fortærskede eksempler er børnepasningsområdet. Der er ofte kommunalpolitikere, som nærmest bebrejdende siger til regeringen eller til Folketinget, at det kan vi da ikke at være bekendt at sige noget særlig præcist om. Og til det synes jeg svaret er: Jo, naturligvis kan en regering være det bekendt. Det ville vel nærmest være en slags pligtforsømmelse, hvis vi ikke gjorde det. Og i hele den debat om børnepasningsgarantien synes jeg også, at man bør være opmærksom på, at hvis der ikke var taget så forholdsvis firkantet fat om det af den regering, der sidder nu, så var der næppe blevet skabt omkring 100.000 ekstra børnepasningspladser her inden for de seneste år.

Så var der nogle bemærkninger om, at alt det med de flere børnepasningspladser vel ikke rækker så meget, for der er jo stadig væk flere og flere på venteliste, som det blev sagt. Det er måske en sandhed med modifikationer, men det er i hvert fald rigtigt, at de ikke er blevet helt afskaffet; det er de ikke. Men det skyldes jo bl.a., at det er lykkedes for regeringen at få skabt mange nye arbejdspladser. Det vil sige, at arbejdsløse, som tidligere gik hjemme og passede deres egne børn, nu efterspørger en offentlig serviceydelse til deres børn: at der er nogen, som på forsvarlig vis kan tage sig af dem, mens de er på arbejde. Og jeg har meget vanskeligt ved at tage den kendsgerning, at vores vækst-